

ster. I mine første Udtalelser søgte jeg at paavise, hvorledes Venstre ingenlunde havde været ivrigt efter at faa flere Skatter og færre Laan, end de fik. Jeg viste endvidere ved Gennemgang af Finanslov og Statsregnskab, at der ikke var Udsigt til Balance hverken i Aar eller næste Aar, og endelig paapegede jeg, hvorledes Socialdemokraterne mente, at man kunde administrere, saaledes at der skabtes Balance og samtidig bedre økonomiske Forhold her hjemme. I Anledning af disse Bemærkninger har den højtærede Finansminister udtalt sig for et Par Dage siden. Den første af hans Udtalelser var vendt mod min Paavisning af, hvorledes Ministeren havde været ivrig som Venstres Ordfører for at fremtvinge indirekte Skatter. Jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at oplæse nogle smaa Citater. Den højtærede Finansminister udtalte, Sp. 498 i Fortrykket: „Med den Respekt, jeg nærer for min højtærede Forgænger og hans finansielle Indsigt — og for hans Fordomsfrihed, tør jeg sige, ogsaa i disse Spørgsmaal — er jeg fuldkommen overbevist om, at Finansminister Dr. Brandes vilde være kommet ind paa den indirekte Beskatning ogsaa uden min Hjælp.“ Der er to Ting i denne Udtalelse, jeg gerne vil bemærke. Først den Respekt, den højtærede Finansminister nærer for Dr. Brandes, for hans finansielle Indsigt og store Fordomsfrihed. Jeg beder ærede Medlemmer huske paa de Udtalelser, der faldt ved Valgene i 1920 om, at vi maatte have en Mand med finansiell Indsigt til at afløse denne Mand (Brandes), der fuldkommen mangler finansiell Indsigt. I Dag, da den højtærede Finansminister skal forsvare sit finansielle Styre, er han nødt til at erkende denne Mands Fordomsfrihed og store finansielle Indsigt. Ja, den højtærede Finansminister har sikkert aldrig brugt Udtalelser som de nysnævnte, men hans Partifæller har gjort det i høj Grad ved Valgene i 1920, og det blev ikke standset af den højtærede Finansminister. Da, for halvfjerde Aar siden, sagde han ikke det, han sagde i Dag. Dernæst siger den højtærede Finansminister, at Finansminister Brandes sikkert var kommet i Tanker om indirekte Skatter. Der faldt nogle Udtalelser, der kunde tyde paa, at Brandes var noget tungnem i Henseende til dette Spørgsmaal. Saa sent som under Finanslovdebatten i 1916 udtalte Venstres Ordfører, det staaer Sp. 916: „Ministeren“ — altsaa Brandes — „afviste bestemt enhver indirekte Beskatning under Krigsforholdene. Saa principfast vilde jeg ikke være. Der er nogle af de indirekte

Skatter, som jeg synes, man i og for sig godt kunde forsvare at forhøje under Krigen“. Endnu saa sent som i Oktober 1916 bebrejdede den højtærede Finansminister sin Forgænger Brandes, at han ikke vilde være med til at indføre indirekte Skatter. Det tyder dog paa, at han den Gang ikke var saa fordomsfri med Hensyn til indirekte Skatter, som den højtærede Finansminister i Dag synes at mene. Den højtærede Finansminister sagde videre i Henvendelsen til mig, at jeg havde sprunget en Periode over, nemlig den fra, da Laanet blev optaget, 1915, og indtil Foraaret 1917, altsaa Efteraaret 1915 og hele Finansaaret 1916. Det er rigtigt. Jeg sprang den over, idet jeg udtrykkelig sagde, at den Periode kunde jeg springe over, fordi jeg i mine Udtalelser udelukkende beskæftigede mig med de Udtalelser, der var faldet, hver Gang der skulde optages et Statslaan og udskrives nye Skatter, og noget saadant fandt ikke Sted i dette Aar; det vil sige, der var en lille Udskrivning, som jeg havde overset, men ellers var der intet af den Slags i 1916. Jeg skal gerne følge den højtærede Minister; det er mig blot ganske ufatteligt, hvorfor den højtærede Minister vil have 1916 med, for jeg kan ikke se, at Stillingen bliver bedre for ham, og Venstre, hvis vi tager de Udtalelser med, der faldt i Efteraaret 1915 og i 1916. Tager vi dem med, vil det vise sig, at Finansministeren ingenlunde den Gang sagde: lad os med det samme begynde at udskrive Skatter og ikke optage Statslaan. Ja, saadanne Udtalelser faldt, men de faldt ogsaa fra alle andre Sider, de kendetegner ikke Venstre; den stærkeste Udtalelse i den Retning faldt fra min Partifælle Borghøj, og der faldt Udtalelser fra radikal Side om ganske det samme. Men det, der er Tale om, er, hvorledes var Stillingen med Hensyn til at vælge mellem Skatter og Laan. Jeg skal gerne følge den højtærede Finansminister gennem Kalenderaaret 1916 og ogsaa tage en Udtalelse med fra Finanslovdebatten i 1915. Under denne — det staaer Sp. 74 — udtalte Venstres Ordfører (N. Neergaard): „Det er rigtigt, naar Finansministeren siger, at en Merudgift i dette og det foregaaende Finansaar paa omtrent 110 Mill. Kr. kan man ikke tænke sig at afholde ved Skatter. Det kan man selvfølgelig ikke. Det er der heller ingen, der har ønsket, og ingen, der har ventet. Det højeste, som f. Eks. mine Ønsker og andres gaar ud paa, er, at en *Del* af denne Merudgift kunde afholdes ved Skatter, og dette er der ogsaa gjort et Skridt til ved den her i Rigsdagen vedtagne Lov